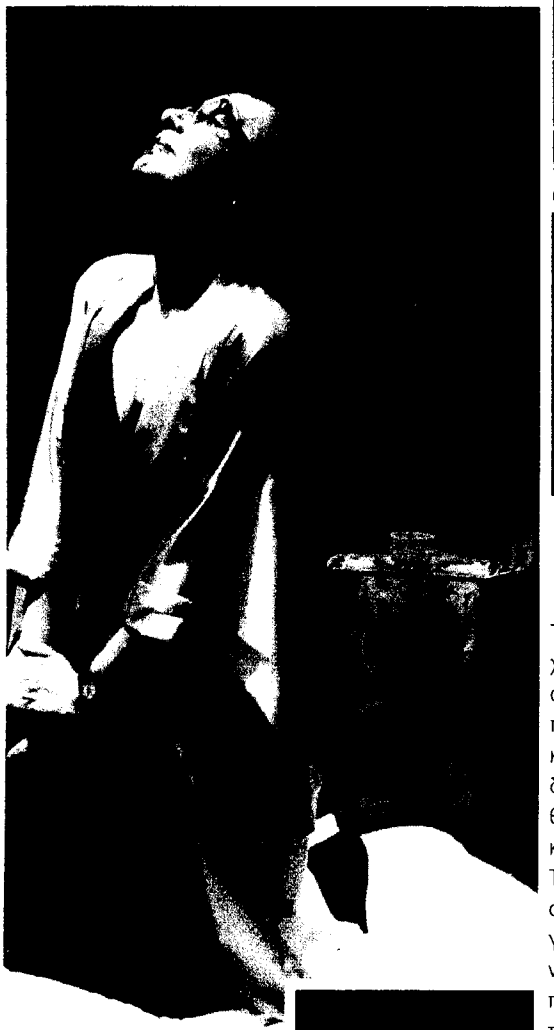

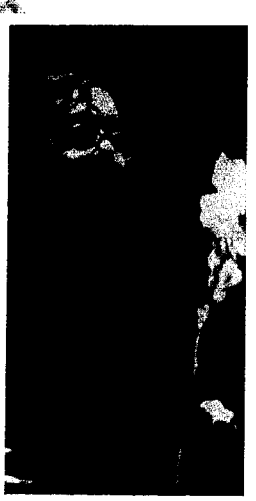
ΚΑΘΑΡΣΗ

MONITOR

ΘΕΑΤΡΟ

Το «Θέατρο της οδού Κεφαλληνίας», δέκα οκτώ χρόνια τώρα, επιμένει σε μια διαρκώς ανοδική και αξιοζήλευτη πορεία ποιότητας και άποψης ρεπερτορίου, με καταξιωμένους συνεργάτες, αλλά και σε μια ταυτόχρονη πορεία αναζήτησης και ανάδειξης νέων, σημαντικών φωνών σε όλους τους θεατρικούς τομείς. Φέτος, (και ύστερα από τους κορυφαίους σταθμούς του με τον *Γλάρο*, του Τσέχωφ και τη *Μαρία Στιούαρντ*, του Σίλερ, σε σκηνοθεσία Νίκου Μαστοράκη αμφότερους), το γενναιόδωρο αυτό θέατρο χάρισε μια από εκείνες τις σπάνιες ώρες τέχνης, διάνοιας, πολιτισμού, που έχουμε την τύχη να γευόμαστε. Οι *Δούλες* του Ζαν Ζενέ (όπως και η *Bella Venezia* του Γ. Διαλεγμένου στο διπλανό «θέατρο της οδού Κυκλάδων»), επιβεβαιώνουν με το λαϊκό προσκύνημα που προκαλούν στο ίδιο οικοδομικό τετράγωνο, πως περισσότερο από κάθε άλλη προβολή, στο θέατρο και στο σινεμά μετράει η ανάταση, η πνευματική αναβάθμιση που αποτυπώνονται στα πρόσωπα των θεατών και έτσι, μέρες μετά, περιφέρουν στη ζωή και στις συναντήσεις τους.

Η μετάφραση του Δημήτρη Δημητριάδη στις *Δούλες*, είναι αποκαλυπτική για το έργο, τους ηθοποιούς, τους θεατές. Η σκηνοθετική δουλειά του Λευτέρη Βογιατζή, σύλληψη μεγάλης ωριμότητας, με κυκλική, τελετουργική ευκρίνεια, «επικίνδυνους», ισορροπιστικούς αυτοσχεδιασμούς των ηρωίδων, γύρω από ένα βωμό- θυσιαστήριο-δοξαστήριο θώκο- επισκήνιο- κλίνη ένοχων και επιθανάτιας αγωνίας, που έστησε εμβληματικά η Χλόη Ομπολένσκι στο κέντρο ενός «γδαρμένου» θεάτρου, με ανελέητα εκτεθειμένα τα «σπλάχνα» του. Η ενδυματολογική και μεταμορφωτική δουλειά της πάνω σε αυτές τις Δούλες και την κυρία τους, χαρακτηριστική της μεγάλης της κλάσης.

Και φθάνουμε στις ερμηνείες-κατακτήσεις της Μπέττυς Αρβανίτη (Σολάνζ), της Ρέννης Πιττάκη (Κλαίρ) και της Μάγιας Λυμπεροπούλου (Κυρίας), όπου δεν μένει παρά να υποκλιθεί κανείς ενώπιον τους γι' αυτό το μοναδικό, προσωπικό και συλλογικό τους επίτευγμα. Μοναδική υπακοή στη διεύθυνση του αόρατου σκηνοθέτη, ισορροπίες, ακρίβεια, απόλυτη κυριαρχία της μεταμορφωτικής ακολουθίας και της δύνης των θεάτρων μέσα στο θέατρο, των συνεχών μεταμορφώσεων, της αλλαγής ρόλων, ταυτοτήτων, ρούχων, συμπεριφορών. Ένα τριπλό ρεσιτάλ σε κυκλικό, αδυσώπητο τελετουργικό μέσους, αγάπης, εξάρτησης, διαστροφής και αγιοσύνης, χλεύης και εξευτελισμού, καταστροφικής μανίας και αυτοκαταστροφής ανάμεσα σε δύο αδελφές υπηρέτριες, μεταξύ τους και στην κυρία τους.

Ένας κυκλικός χορός θανάτου από ένα διαστροφικό ντουέτο, που αν δεν ήταν τρίο δε θα μπορούσε να υπάρχει. Ένα μουσικό, άγριο κορύφωμα με περιφερόμενους ρόλους-παρτιτούρες, σαν το περιφερόμενο, δηλητηριασμένο τσάι, που ορίζει το τέλος. Και ξαναδίνει πίσω την ανάσα στους θεατές, που την έχουν χάσει από τα πρώτα δευτερόλεπτα της έναρξης. Μια ανάσα για να χειροκροτήσουν και να φωνάξουν «μπράβο», έτσι αυτονόητα και ιαματικά, όπως συμβαίνει πάντα με τη κάθαρση.

-Από την 'Αννυ Θ. Κολτσιδοπούλου